

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA • GRUPS NACIONALIS DE RESISTÈNCIA

Barcelona 24 de Febrer del 1947

Any IV N.º XXIV

DE LA CRISI
DEL GOVERN GIRALJA de
temps
plan-
teja-
da, la
dis-

oissió entre els partidaris del manteniment a tota costa de la legalitat republicana i els qui estan disposats a renunciar-hi per arribar a una solució del "impasse" en que estem reclosos, ha arribat ara ja a constituir el problema principal a resoldre per exilats i resistents espanyols.

La primera posició defensada pel Dr. Giral, consisteix en mantenir un Govern de la República a l'exili i no admetre altra autoritat i mantenint amb intransigència la legalitat nascuda de les darreres eleccions. Aquesta posició que té l'indiscutible avantatge de la seva simplicitat, pateix però, del defecte gravíssim de la seva manca d'eficàcia. En efecte, el Govern Giral no ha assolit la confiança de les Nacions Unides, que reco-manen la formació d'un govern "acceptable", d'un altre govern naturalment. El fet de no haver estat reconegut per la majoria de les nacions democràtiques, ni tant sols per les grans potències com Gran Bretanya, Estats Units, la U.R.S.S., França, posa en clar que la manca de solidesa del Govern, els havia aconsellat esperar. Aquesta manca de solidesa s'ha posat en evidència quant la corrent "antilegalista" s'ha posat en moviment.

El Sr. Prieto en el seu discurs de Mèxic es pronuncia en termes adversos al Govern Giral. Es mostrava, pel contrari, ben disposat a patrocinar la formació d'un gabinet que recollint delegacions de totes les tendències polítiques, incloses les que per la seva naturalesa no podien ésser admeses en un Govern de la República, assumís la representació de tots els espanyols contraris a Franco. Es evident que aquesta solució representa una coacció molt més forta contra Franco, una solidesa major i indiscutiblement coincideix amb el parer dels governs aliats.

Avui que el Dr. Giral ha dimitit i que s'han obert grans possibilitats a aquesta solució, creiem que no seria prudent desapropiar-les per a seguir tancats en un legalisme estèril que tot reclamant el més no fos capaç d'adquirir el més.

El govern que de bell nou es formi, requerirà per a ésser fructífer una condició essencial: que no caigui en l'antic error d'oblidar que la realitat política del país està dintre del país i que qui representa aquesta realitat és el moviment de resistència interior. Cal que els exilats no oblidin que el país ha restat aquí, i

Acaba a la pàg. 8

EPITOLITAT
CONTINUÏTAT

L'aparició d'aquest número d'ORIENTACIONS, coincideix amb la seva arribada al quart any de vida. Era en el temps que la guerra prenia ja un caire decisiu i la barca de la política franquista començava a cercar refugi fora de les aigües nazis per a evitar la desfeta. Tot ens oridava a entrar en l'etapa de la organització seriosa de la Resistència. I en el nostre camp universitari el F.U.C. va emprendre la publicació d'un periòdic que portés a tots els reconcs de la vida universitària el nostre anhel de reivindicació nacional.

Hem passat uns anys molt dolents, plens de dificultats, però fidels a la tasca que ens imposàrem, continuant sortint el nostre periòdic. Hem passat empresonaments, persecucions, contemps d'indole moral i econòmica -que tots h'hi ha hagut però no s'ha abutut la nostra decisió.

I com a resultat d'aquesta agí està el número vint-i-quatre d'ORIENTACIONS, reafirmant la nostra posició originària de lluita sense descans.

Els mateixos motius que ens feren sorgir a la llum aquestes pàgines periòdiques, fan necessària la seva permanència. Cal que tota la vida universitària vibri amb el record que fou la Universitat catalana i amb l'ambició de refer-la encara més fecunda i més viva. Acaba a la pàgina 8.

NO ÉS QUE hagin conseguit interessar-nos les polèmiques(?) a l'entorn dels plans d'ensenyança (?) vigents, que han omplert aquests darrers temps els diaris del regim. No ens interessen ni com a tals polèmiques, que puguin ésser preses -al ésser permeses- com a símptoma de uge ens demostretitzem, puix coneixem bé el truc de l' "oleaje artificial". Ni tampoc el tema sobre el que versen: l'anomenat "Examen d'Estat" és una de les més característiques "realizaciones" -per demés absurda, antipedagògica i retrògrada com totes elles- d'aquest "nue Estado" al que nosaltres estem combatent no solament per opressor, sinó -i amb més motiu, si és possible- per inepte en les tasques del govern de la nació; i per tant la nostra posició està presa des del moment mateix de la seva desafortunada instauració; i no cal repetir-la ara. Volem, això sí, avui, remarcar aspectes i fets que -per bé que nosaltres ens els tinguéssim ben sabuts- han sortita la llum en el curs d'aquest simulacre de discussió oberta, i que són factors que reflexen bastant característicament la situació actual d'aquest

de la tan malparada VIDA UNIVERSITARIA

malaventurat país: Ens referim a l'egoisme materialista cent per cent embolicat amb una manca de tot sentit pedagògic de cortos ordres religiosos; la supeditació dels interessos de tota una nació als particulars d'aquestes comunitats; la trista consciència d'impotència a que ha quedat sotmés el professorat oficial (en aquest país on el règim és "un culto al individu"), desposseït de tota personalitat pública que el pogués elevar a rector de dels assumptes de l'ensenyança; la mentalitat mitjervat i l'absència de tota noció de pedagogia moderna en les "personalidades del régimen". I per sobre tot, el desgavell on ens han portat en matèria d'ensenyament -com en tantes altres coses- el "nuevo estado". Tant considerable, que inclús les seves pròpies figures d'intel·ligència més discreta, han hagut d'aixecar-se demanat l'acabament de tanta absurditat.

Perquè si aquesta polèmica ha estat permesa, inspirada i regulat il·lur volum per les "Delegaciones de Prensa y Propaganda" amb el fi que tots sabem, el problema sobre el que versa és una trista realitat que està ofegant culturalment a tota

la generació juvenívola d'avui, ofogada en tants altres aspectes per la disbauxa que és aquest "nuevo estado" que estem patint.

A LA FACULTAT de Medicina, els elements de la Resistència universitària, s'estant mostrant com a magnífics conductors dels ímpetus dels estudiants -tan amants, fins ara- cap a manifestacions de revolta i de protesta.

I així un dia és l'exagent de la Gestapo, l'inefable Huidobro, el que és bombardejat, en plena classe "de Educación Política", amb tomates, cols i altres verdures, i tot seguit -quan intentava abandonar l'aula, per defugir aquella "acollida" atropellat, trepitjat i quasi llinxat per la massa dels estudiants que ja altres cops li havien fet l'es carni de cantar davant d'eil la "vaca lechera".

I un altre dia la víctima és el "camarada Mundi", la "jerarquía" mana i apellidador oficial del "8eu" de la Facultat de Medicina. Els estudiants del cinquè curs, es revoltent contra el monopoli dels punts que exerceix el "8eu", i després de negar-se a seguir comprant aquelles porqueries, s'encaren amb el ciutat "camarada" que venia a intimidar-los, i li llicencien a la cara: "-Ja estem tips de dictadors". El camarada Mundi -tot escint- comprenqué que allò no anava per ell sol.

MANELIC

ve de la pag 1

Altres publicacions ens han acompanyat a voltes en la tasca fa dos anys sortí en un lapse massa breu, "Torxa" dels joves estudiants de "Estat Català". I ara no fa geire, han aparegut uns "Quadrerns de Sant Jordi" editats per la J.C.D., revista de caire cultural i bellament prometedora.

Ve de la pag 3

la fe de Francesc Macià en Catalunya i així fou de bondadosa i cristiana la seva conducta. I que lluny aquesta conducta, tan correcta, tan humana, d'aquesta altra disortadament inspirada en la "dialéctica de les pàries y de les pietates".

Els acords de la ONU

Poca cosa és la resolució de la ONU, quin text inserim en aquesta mateixa pàgina. Però de totes maneres, ja és un acord concret, no redit a paraules vagues ni velles promeses. Ara bé, quin ha estat l'espectacle que ens ha ofert la discussió d'aquestes resolucions? Des del nostre punt de vista de protagonistes actius de la tragèdia, hem de dir que s'ha tractat d'un espectacle trist i revoltant. Com és possible que un cop publicat les proves de "documents incontrovertibles", contra Franco, hi hagi encara potències que el defensen? Com és possible que oposant-se als sentiments dels pobles del món, hi hagi encara representants que votin a favor del general Franco?

De totes maneres ens plaça extreure'n les següents ensenyances:

A) La veritat contra Franco - que és la única veritat possible - es va oírnt pas malgrat l'oposició d'interessos i conveniències.

By Les nacions unides es volen obligades a empendre mesures pràctiques, deixant d'una vegada l'etapa de simples declaracions, de simpatia i promeses.

C) L'Amèrica llatina ha repudiat la "hispanidad" i el "americanisme" franquistes i encapçalada per Mèxic, Uruguai i Guatemala, s'orienta cada vegada més a favor de la nostra República.

D) Totes les capes del món des de les de la dreta a les de l'esquerra i encapçalades pels milions d'obrers sindicats de tots els continents, s'han pronunciat en contra del franquisme feixista espanyol.

Amb tot i això i el fet de que mai hem estat sols en la nostra lluita per la llibertat, nosaltres els que des de fa tant temps venim lluitant contra el feixisme, ja que forem els que hi posàrem la primera pedra, hem de tindre sempre present que a les nostres mans està la possibilitat del nostre alliberament i que aquest serà possible i proper en la mesura que la lluita dels pobles hispànics sigui decidida i unitària.

UN UU. Per exemple: des de 1941 fins a 1946, la "Divisió Azul de Infanteria", la "Legión Española de Voluntarios" i la "Escuadrilla de Aviación "El Salvador" lluitaren contra la Rússia soviètica en el front oriental.

C).- Que Espanya en l'estiu de 1940 va envair l'Anglaterra violant l'Estatut Internacional. La permanència d'un considerable cos d'exercit en el territori espanyol, donat lloc a la revilit-

zació de nombroses tropes aliades al nord d'Àfrica.

D).- Que segons proves de documents incontrovertibles, Franco conspirà junt amb Hitler i Mussolini pel desencadenament de la guerra contra els pobles que després s'agruparen baix el nom de Nacions Unides.

L'Assemblea General té el ple convenciment de que:

El govern Franco imposa

DE LA RESOLUCIÓ FETA PER L'ASSAMBLEA GENERAL DE LA ONU.

Els pobles de les Nacions Unides condemnaren a San Francisco, Postdam i Londres, al règim de Franco. També acordaren que mentre aquest règim continuï en el poder, no serà permesa l'entrada d'Espanya a les NU. L'Assemblea General ha acordat que els membres de les Nacions Unides deuen actuar de consermitat amb la lletra i l'esperit de les acles racions fetes a San Francisco i Postdam. Els membres de les NU declaren tenir una veritable simpatia per tot el poble espanyol i li asseguren una "cordial acollida, quant les circumstàncies permetin el seu interès al concert de les NU.

L'Assemblea General recorda que durant el mes de Maig i Juny de 1946, el Consell de Seguretat va portar a cap una investigació. El sub-Comitè del Consell de Seguretat encarregat de la investigació haorat per unanimitat que:

A).- Pel seu origen, naturalesa i estructura el règim de Franco es un règim feixista modelat en l'alemanya nazi de Hitler i en l'Itàlia feixista de Mussolini, que fou establert amb l'ajuda de les potències de l'Eix.

B).- Que, malgrat les continues protestes dels aliats, Franco donà una ajuda material, activa i considerable, a les potències enemigues de les

L'ofensiva de finals d'any

NOTICIARI
DE LLUITA

SINCRONITZANT-LA amb el plantejament del cas d'Espanya a la ONU, el poble combatent esta lla integrat en la Resistència, ha llançat -els darrers dies de Novembre i primers de Desembre del passat any- una vertadera ofensiva bel·lica. Amb ella ha volgut demostrar al món, la seva repulsa al règim que l'esclavitzava i la seva voluntat de lluitar fins alliberar-s'en.

Ja durant les tres primeres setmanes del Novembre, s'havien produït conflictes, a les fàbriques, al demanar els obrers, millors alimentícies i econòmiques. Les quals foren concedides -en la majoria dels casos- mitjançant negociacions directes entre els patrons i les sindicals antifeixistes, i després de nombroses vagues de "braços caiguts", alguns sabotatges a les empreses més resistents a satisfer les demandes (incendis de la fàbrica de cintes del carrer Comptes de Bell-lloc de Sans, de la de raspalls del carrer Borrell, de la "Trinxet" -i que pertany als "Hermanos Menéndez"- d'Hospitalet). I després foren anul·lades per una nota donada pel Barba a petició d'alguns patrons, als quals, posteriorment, fou feta justícia (Bomba al domicili particular, de l'Avinguda del Tibidabo, del burgès Ríng martí; i atemptat amb èxit contra el gerent de la "Hispano-Olivetti").

Però la vertadera ofensiva es desenvolupà entre el 28 de Novembre i el 10 de Desembre. El fet desencadenador fou la col·locació dels explosius que destruïren la major part de l'edifici dels diaris falangistes ("Solí" i "La Premsa") i causaren bastants danys en el de la "La Vanguardia Española", (divendres 29).

Durant la Setmana primera de Desembre, l'agitació no feu més que créixer, i les vagues es generalitzaren (Vaga de "Ca'n Girona" del Poble Nou, on l'empresa feu expulsar els obrers per la policia, desolant-los despedits en bloc; mesura intimidatòria que fracassà i hagué d'ésser derogada posteriorment. Vaga dels empleats de les companyies d'aigua i gas) El punt culminant estigué en el dissabte 7 (A les 7 del matí bomba a l'edifici del "Seu" de la Rambla de Santa Mònica. Bombs sense esclatar en els restaurants Windsor i Parellada. Vagues a casi totes les fàbriques. Acord dels Comitès Sindicals de declarar la vaga general el dilluns 9). La policia treballava juntament amb escamots de falangistes, i adhuc a ella arribà l'ona de rebeldia (Els guardies de les casernes della Plaça d'Espanya es neguen a menjar, al·legant mala qualitat dels aliments).

El diumenge 8 es un compàs d'espera, tensat per algunes accions (Bomba davant la Comissaria de Policia Corts-Entença, a les 11 de la nit). Els espectacles es venen deserts. A darrera hora comença circular la nova de que els Comitès Sindicals acordaren transformar en "vaga de braços caiguts" la vaga general anunciada, per tal de que els falangistes no la puguin presentar com una adhesió a llurs "manifestacions contra la ONU".

El dilluns 9, es compleix arreu l'acord de les Sindicals. La policia desallotja brutalment als obrers d'algunes fàbriques (Espanya Industrial i Bat

lló de Sans; Bertràn de Ca'n Tunis). Esclaten un gran nombre de petards (A les Rambles, davant d'una caserna de policia i en el Pla de la Boqueria. A la nit, dins l'Ajuntament, en el Negociat d'Abasteixements). En un intent desesperat, els falangistes reparteixen uns pasquins redactats en català, mendicant l'assistència a la seva "manifestació de l'endemà".

El dimarts 10, totes les vagues son suspeses, fracassant sorollosament la manifestació falangista contra la ONU, que és als

Acaba a la pag. 77

BANDERA A LA MARITIMA Barcelona 15-II-47.

Aquest matí, al entrar al treball els obrers de la "Marítima de Sant Andreu", es veïren agraïblement sorpresos per la presència d'una bandera de la República i una altra de les JSU, hisdades en el pal·l central de la triada destinada a les "banderas del Movimiento". Les "jerarquias" intentaren arriar-les immediatament; però l'únic que conseguiren fou que mitjançant un dispositiu especial, col·locat a l'efecte, les banderes quedessin clavades al pal, tan fortament, que no fou sinó després de desmontar tot l'aparell portabanderes, quant pogueren ésser retirades. Fins el mitjdia que aquesta operació no fou acabada, les senyeres onejaren acariades pels joliosos "esguards i comentaris dels obrers de la fàbrica, patriotes, democrates i utalantistes."

Va de la pag. 1

que el defecte del legalisme a tota cosa, és que oblida que un país és una cosa viva, canviant, i que els homes i les fórmules d'ara fa deu anys no resoldran els problemes d'ara.

Aquesta és la primera condició de l'eficàcia. Per això nosaltres no ens hem censat mai de fer present a tothom que del que a Catalunya, els polítics, s'integrin decididament dintre del marc del S.N.D.C., òrgan de l'interior del país, nasent de les seves realitats polítiques.

Amb aquesta condició no ha de fer per a ningú que, partint de la base de les forces resistents de l'interior, el Govern provisional hi hagin representacions no republicanes. La solució és més difícil, però és més eficaç. "Govern provisional", és menys ambiciós que "Govern de la República", però té més possibilitats d'esdevenir veritable Govern.

Evidentment, qui ha provocat la crisi del Govern Giral ha estat Prieto i el seu discurs de Mèxic. La seva personalitat, de tendència francament centralitzadora, ha posat en guardia a no pocs catalans i ha decidit als bascos a oposar-se a la seva inspiració de Govern provisional. Però és que una solució d'aquest tipus, que per damunt de tot pretén captar la realitat viva del país, podria oblidar alguns realitats com el fet nacional de bascos i catalans? Si la solució antilegalista que propugnem és bàsic primerissimament en la realitat interior, no podrà desconnèixer que a la nostra terra, les forces antifranquistes s'han agrupat en un Consell Nacional del que ha de sortir essencialment el Govern provisional de Catalunya el dia de l'alliberament. I el mateix diem d'Euzkadi.

La realitat anterior a la guerra civil, consagrada després per la lluita en la Resistència, han consolidat un estat de fet que, per damunt de les formes jurídiques que el poguessin regular en un temps determinat, continua mostrant-se palpable, i el seu reconeixement és condició de la viabilitat del Govern provisional pel que fa a Catalunya. Si aquest Govern no vol fer-se immediatament amb la impopularitat a Catalunya i Euzkadi, ha de procurar la formació de governs autònoms amb la forma semblant per a les nacionalitats catalana i basca.

COL·LABORADOR

per SANT JORDI

PER a reflexionar sobre el valor de la democràcia de Franco, no se'n pot fer cap millor procediment que comparar-la amb l'estat d'evolució política i social d'altres èpoques històriques. Agafem el llibre que tinc a l'antast (El toire de France jusqu'en 1810, A. Mallet, Paris 1921, pags 184-5), l'obro pel mig i, en parlar de la cultura medieval, hi llegeixo: "Els països lliners no es distingeixen dels serfs sinó perquè tenen la facultat de desplaçar-se, casar-se o transmetre lurs bens als seus fills com els senyors bé. Però no poden collir, vendre, comprar, més que quan el senyor ho permet; és així quan ell mateix ha venut les seves col·lites i comprat les seves provisions. Els està prohibit molir el seu blat trepitjar els seus raïms, coure llin pa en altre lloc que el molí, els oups o el forn del senyor. Naturalment, aquest exigia uns drets: hom els anomenava les "banalitats".

Passant per això el fet de que en alguns dels aspectes -facultat de desplaçar-se- no hem avançat tant com els propis senyors, cal tenir en compte que en aquelles èpoques un vilà no necessitava salvar-se d'altres "para fuera de la provincia", podríem adaptar aquells textos a l'escenografia arqueològica de l'actual període polític espanyol i comentar-les degudament, amb sols lleus retocs de forma. Així, podríem dir: "A més a més, la part camperola del poble no pot collir, vendre, comprar, més que quan el senyor (llegeixis "Sindicato Vertical", "Hermandad", "Fiscalia de Tasas", "Delegación de Abastos", "Gobernador civil", "Jefe de Subsector", "Portador del Cuartel del Frente de Juventudes") li ho permet; és a dir, quan ell mateix s'ha omplert les butxaques". I afegir: "Els està prohibit el molir el seu blat, trepitjar els seus raïms, coure llin pa, en altre lloc que el molí, els oups o el forn oficials".

Dels articles inclosos dins aquesta secció en són únics responsables els seus autors.

PORTANTVEN DEL C.E. DE LA J.S.U. DE C. Nº 10 del 28 de NOVEMBRE del 1940, "En un Manifest... tots els joves estudiants de Catalunya", entre altres coses: "Un cúmul de dificultats entorpeixen els estudis: dificultats d'índole econòmica (lly bres cars, matrícules excessives, drets de pràctiques no realitzades, material escolar a preus astronòmics, falta de beques i subsidis als estudiants necessitats); d'índole pedagògica (plans d'estudis equivocats, absurda valoració de les disciplines, ensenyament en llengua no materna, falta de coeducació, falta d'educació de la voluntat, examen d'Estat); d'índole moral (no llibertat de càtedra, afiliació forçosa al "Seu", sotmetiment obligatori a doctrines i creences oficials, acatament d'una disciplina casernaria); d'índole física inclús (campaments militars, marxes forçoses, falta d'esport lliure,)" "La millor manera que la unitat sigui eficient i operant, és reorganitzant la F.N.E.C... i donat-li un caracter combatiu... com tan bé pal·lesà durant la guerra civil."

EN DAVANT Organ del M.S. de C a l'interior, nº4, Gener del 1947, publica les conclusions de la I^a Conferència del Partit. Heus-en aquí una: "Considerar finalida la política legalista, basada en la Constitució del 1931... De femur, a canvi, una política... que la que assonyalava la nota... dels go-

vern de Gran Bretanya, França i E.U. sempre que... les revolucions la política política de Catalunya."

L L U I T A Butlletí del Comitè de Barcelona del PSU de C., publica un Manifest commemorant la data del 16 de Febrer, on és diu: "Veient la seva fi propera i irremediable, el feixisme i els seus amos -la reacció internacional encapçalada pels anglosamericans- cerquen una solució de compromís que dongui una pinzellada "democràtica" al franquisme... Amb un "gobierno puente" o un "plebiscito" a l'estil de Grècia, s'ens vol portar vers una monarquia o dictadura militar... vol fer de la nostra Pàtria una colònia, i per aquesta sinistra tesca el feixisme compta... amb l'ajut d'uncerts elements provinents del camp republicà i obrer, al cap dels quals s'hé troba Prieto, enemic jurat de la República, incompatible amb les llibertats nacionals de Catalunya, agent del carat del capital imperialista, sabotador de la unitat republicana i antifranchista. Cobrint-se amb la prudent bandera "anticomunista" geobbeliana, certs dirigents d'escalafó de Partits i Organitzacions, seguenen a Don Indalecio..." "Reiterem la proposta... de constituir un Consell Central de la Resistència... en el que hi participin tots els sectors republicans i antifranquistes... i el qual canalitzi i impulsi totes les voluntats combatives"

Ve de la pag 4
per la força, i el poder de les potències de l'Estr. NO REPRESENTA LA VOLUNTAT DEL POBLE i que impedeix la participació del poble espanyol en els assumptes internacionals. L'Assamblea, acord: PROHIBIR LA participació del govern de Franco, a tots els organismes internacionals que omanin de les NN UU, FINS QUE ES CONSTITUEXI A ESPANYA UN

VERN QUE REPRESENTI AL POBLE ESPANYOL
L'Assamblea General de l'Estr. assegurara la participació de tots els pobles pacífics -i entre els, el poble espanyol- a la comunitat de les NN UU, RECOMANA: Que si en un terme raonable no s'ha establert a Espanya un govern que tingui el consentiment popular i que es comprometi a respectar les llibertats fonamentals -i asse-

ciació, religió i reunió- i a celebrar eleccions lliures en les que el poble espanyol, sense intimidació ni coacció de cap partit, expressi la seva voluntat, el Consell de Seguretat estudiarà les mesures per a solucionar la actual situació d'Espanya. L'Assamblea General també recomana que TOTS ELS MEMBRES DE LES NN UU, REPRESENTIN DE MADRID LLURS AMBASSADORS I MINISTRES ENVIATENCIALS A LES AGENTS TALS.

ve de la pag 5
sada per algunes bombes (a la Rambla-Plaça de la Boqueria, i al Passaig de Gràcia-Aragó). En els dies següents, l'activitat minva. S'ha publicat ja la resolució de la ONU, i el poble ha demostrat ja el que volia: el seu odi a Franco. Després, però, la lluita -si bé amb menys intensitat- ha continuat. Establiments "estraperlistes" són atecats ("Mantequeras Leonesas" i un del carrer Claris, el dia 22-XII-47); "Hotel Marina" el 26-I-47; "Pasteleria Feyta" el 26-I-47 i també ho és l'edifici del "Gobierno Militar" el 29-I-47.

L'Assamblea General, prega a tots els estats membres de l'organització, donguin compte al Secretari General, en la propera reunió de l'Assamblea, de les mesures preses d'acord amb la resolució. Fins aquí el text comptat de la Resolució adoptada per la ONU.

MUNDO OBRERO Organ
Central del Partit
Comunista d'Espanya
en un número ex-
traordinari datat a
l'agost del passat
1946, publica un Ma-
nifest que en aquel
la data dirigí al
poble espanyol el
Partit Comunista.

DELS PERIÒDICS DE LA RESISTÈNCIA

En aquest document
es "proposen" els partits i organitzacions
republicanes i obreres, entrar en
conversació amb els governs nacionals
amb una finalitat essencialment
es comprometre, solament, davant
del poble espanyol i l'opinió interna-
cional, a defensar les institucions re-
publicanes, a defensar la unitat anti-
franquista, a afluïr a la Resistència
a l'indignitat del règim fran-
cista com també la comunió amb el poble
contra el règim de Franco; que s'ha produït
en la que (amb les organitzacions i
partits) es comprometen a lluitar
units, sense excepcions, fins a recon-
stituir la República. El document pas-
sa, després, a desenvolupar el fet de
que "l'antifranquisme veig compremt
amb l'esperit de capitulació davant
Franco". I tot seguit assenyala "que
el deure del moment es unir al voltant
del Govern de la República a totes les
forces antifranquistes, qualsevol-
que sigui la seva significació, des de
la dreta fins a l'esquerra, que coin-
cideixin en la necessitat de restablir
en el nostre país la llibertat i la de-
mocràcia, formant una veritable coalici-
ó Nacional Antifranquista, aclarint
després, que les forces que entrin
dins aquesta coalició, han d'acceptar
"la legitimitat republicana com el
marc legal on s'ha de fer la consulta,
mitjançant la qual el poble espanyol
lliurement la classe de règim i go-
vern que vulgui adoptar com a definiti-
va". Proposa, més avall, la "creació
d'un Consell Central de la Resistència
a l'interior del país", pertal de que
"les forces de la Resistència s'orien-
tin cap el camí de la llibertat, deixant
d'un cop les actituds de passivitat i
espera". I acaba rent present la seva
oposició "a tot intent de fer del nos-
tre país un satèl·lit de qualsevol im-
perialisme, una base estratègica i eco-
nòmica de qualsevol potència".

MUNDO OBRERO en un número
datat a 25 de Desembre del 1946, i en
un article titulat "El Congrés Sindi-
cal dels relengistes ha sigut una comè-
dia odiosa", diu: "No sols han sigut
les Centrals Sindicals de la Federació
Mundial de Sindicats -cosa completa-

ment lògica-, sinó
que fins i tot els
enomenats Sindicats
oristians, s'han ne-
gat a participar en
aquesta farsa de
"Congrés Sindical."

LA HUMANITAT Organ
d'Esquerra Republi-

cana de Catalunya, apareix a la prime-
ra pàgina del seu número 19, correspo-
nent al mes de Gener del 1947, un arti-
cle firmat per A. Rovira i Virgili, ti-
tolat "La primera victòria del catala-
nisme", i en el que esqona al·ludit de
que "les autoritats franquistes hagin
permès l'ús públic de la para catala-
na com a instrument de l'literatura i
de cultura" amb els següents termes:
"...la primera victòria del catalani-
sme d'ara de la caiguda del 1939... no
és el costat rusó de les concessi-
ons, sinó el reconeixement efectiu,
per part del règim hostil, d'aquesta
veritat essencial per a nosaltres:
que la llengua catalana no pot ésser
destruïda, colpejada, substituïda per u-
na altra llengua. La vola embranzida
assimilista d'aquels encara... es liqui-
da amb un fracàs definitiu." I a tall
de corol·li, l'il·lustre escriptor con-
clou: "Han-vas açí doncs, un nou sor-
vei prestat per la llengua catalana a
la causa nacional... Han comprova la
persistència d'un poble gracies a l'ac-
ció del propi llenguatge, testimoni-
ge de vida, veu de la consciència col-
lectiva. De tots els factors que con-
stitueixen la personalitat catalana, el
més influent i el més vigorós és el llen-
guatge. (Per això) és el primer lloc
en la nostra Resistència, la d'abans i
la d'ara..."

TREBALL Organ Central del P.S.U.
de C., nº 26, corresponent a la prime-
ra quinzena de Gener del 1947. En l'ar-
ticle editorial, diu: "Engenyen al pò-
ble els que prediquen que volen "evi-
tar la sang", la "guerra civil", i que
cal "trobar una solució". Aquests son
els que proposen una entesa amb els mo-
nàrquics feixistes; els qui en gas-
quins i manifestos recomanen la passi-
vitat, l'esperar, perquè "ja vindrà l'
hora"... No son els titelles manijats
pels magnats de la finança, els taurons
de la indústria i els prínceps de l'es-
glesia (sostenidors de Franco) els in-
teressats en donar una "sortida" demo-
cràtica a la tirania franquista. No
son les "solucions dignes", de transac-
ció, les que poden alliberar el nos-
tre poble del jou franquista, i no."